

רע"פ 8952/15 - בדר עומרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8952/15

כבוד השופט ח' מלצר
בדר עומרי

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף) מתאריך
26.11.2015 בעפ"ת 7102-09-15

עו"ד מוחמד עומרי

בשם המבקש:

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף) בעפ"ת 7102-09-15, מתאריך 26.11.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט א' זרזבסקי) ב-ת"ד 4180-08-13, מתאריך 16.07.2015.

אביא להלן בתמצית את הנתונים הדרושים להכרעה במכלול.

עמוד 1

רקע עובדתי

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו את העבירות הבאות: אי ציות לתמרוך 302 (עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשנ"א-1961, ביחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה)); ונהיגה בקלות ראש (עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה ביחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה).
3. לפי עובדות כתב האישום, בתאריך 07.06.2012, המבקש נהג באוטובוס ציבורי בחניון רידינג בעיר תל אביב-יפו מכיוון מזרח לכיוון מערב, תוך שהוא מתקרב להצטלבות עם כביש היציאה מהחניון לעבר שדרות רוקח (להלן: ההצטלבות). בסמוך להצטלבות הנ"ל, מוצבים משני צדי הדרך בכיוון נסיעת המבקש תמרוך 302 ("עצור ותן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה"). עוד עולה מכתב האישום, כי המבקש נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, נכנס לצומת מבלי שנתן זכות קדימה לאוטובוס נוסף שנכנס להצטלבות מימינו, ושני כלי הרכב התנגשו. כתוצאה מההתנגשות, האוטובוס הנוסף נהדף לעבר אוטובוס אחר אשר חנה לימינו בהצטלבות, וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.
4. בתאריך 14.07.2015, בית משפט השלום הנכבד הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט השלום הנכבד ציין, בהקשר זה, כי לאחר שבחן את מכלול הראיות והתרשם מהעדים שהעידו בפניו, הוא מעדיף את גרסת עדי התביעה על פני עדותו של המבקש.
5. בתאריך 16.07.2015, בית משפט השלום הנכבד גזר את דינו של המבקש והשית עליו את העונשים הבאים: קנס בסך 750 ש"ח, או 7 ימי מאסר תמורתו; פסילת רישיון נהיגה למשך שלושה חודשים; וכן שני חודשי פסילה על תנאי, למשך שלוש שנים.
6. המבקש ערער על הכרעת הדין לבית המשפט המחוזי הנכבד. בתאריך 26.11.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש לאחר שקבע כי אין כל מקום להתערבות בקביעות העובדה ובממצאי המהימנות של בית משפט השלום, אשר מבוססים על אדנים איתנים.
- על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הנ"ל, הוגשה בקשת רשות הערעור שבפני.
- נימוקי הבקשה למתן רשות ערעור
7. בבקשה למתן רשות ערעור המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בקובעו כי אין עילה להתערב בהכרעת דינו של בית משפט השלום. לטענת המבקש - בית משפט השלום הנכבד לא נתן את הדעת לכלל הראיות שהונחו בפניו ולא התמודד עם סתירות שנתגלו בהן. עוד נטען, כי בית משפט השלום הנכבד שגה בכך שביכר את גרסתם של עדי התביעה על פני עדותו שלו.

דין והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה – הגעתי למסקנה כי דין הבקשה – להידחות. טעמי לכך יובאו בתמציתיות מיד בסמוך.

9. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במשורה, ובמקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)).

10. לאחר שבחנתי את הבקשה שלפני, על נספחיה, סבורני כי היא איננה חורגת מעובדות המקרה הקונקרטי, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין כלשהו, או כי מתקיימים שיקולי צדק התומכים במתן רשות ערעור. לפיכך, הבקשה לרשות ערעור איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה.

11. זאת ועוד – הבקשה שלפני מועתקת, כמעט במלואה, מהודעת הערעור שהמבקש הגיש לבית המשפט המחוזי הנכבד. בפסיקתו של בית משפט זה נקבע, לא אחת, כי: "העתקת עיקרי הטיעונים מכתב הערעור מעידה, כי מטרת הבקשה לרשות ערעור אינה אלא ניסיון ל'מקצה שיפורים', ומטרה מעין זו אינה מצדיקה, ככלל, היעדרות לבקשת רשות הערעור" (ראו: רע"פ 6615/13 שוויקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013); רע"פ 113/15 אעלמי נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.2015)).

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

12. למעלה מן הצורך, אציין כי טענותיו של המבקש מופנות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט השלום הנכבד, וכפי שצינתי ב-רע"פ 8826/15 שלימוביץ' נ' מדינת ישראל (27.1.2016): "לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאים כגון דא, שכן הערכאה הדיונית היא זו שמתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, וביכולתה לתור נאמנה אחר אותות האמת". (ראו גם: רע"פ 4150/15 בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.6.2015); רע"פ 4844/15 גלבוט נ' מדינת ישראל (16.7.2015); רע"פ 3319/15 שקיראת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה, ירושלים (20.7.2015)).

דברים אלו יפים מקל וחומר, כאשר מדובר בהשגות על קביעות עובדתיות ב"גלגול שלישי".

13. אשר לטרונייתו של המבקש בנוגע למסכת הראיות שהובאו בפני בית משפט השלום הנכבד, ולסתירות שנמצאו, לשיטתו,

בראיות שהציגה התביעה – אפנה לסעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א – 1971, הקובע כי: "סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות". עמד על כך בית משפט זה ב-ע"פ 7443/06 ארקה נ' מדינת ישראל (28.9.2008), כדלהלן:

"לא אחת קורה כי הראיות הניצבות בפני בית המשפט אינן מתיישבות האחת עם רעותה. חוסר אפשרות לגבש תיזה עובדתית המתאימה באופן מושלם לפסיפס הראיות אינו מהווה מכשול בלתי עביר. בפסיקה נקבע, כי ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם כאשר נותרות תהיות שונות ללא מענה. זאת, כאשר הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, על אף אותן תהיות" (שם, פסקה 45).

14. נוכח כל האמור לעיל, דעתי היא כי המקרה שלפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". משכך – הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד בשבט התשע"ו (3.2.2016).

ש ו פ ט